

ת"פ 28072/08/19 - מדינת ישראל-פמ"ד נגד אנדריאה דנינו-בעצמה

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 28072-08-19 פרקליטות מחוז דרום - פלילי נ' דנינו

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא

בעניין: המאשימה מדינת ישראל-פמ"ד

ע"י ב"כ עו"ד שירין מחאג'נה

נגד

הנאשמת

אנדריאה דנינו-בעצמה

ע"י ב"כ עו"ד מירי שיין

גזר דין

רקע:

1. ביום 5.8.22 הורשעה הנאשמת בכתב אישום מתוקן בעבירה של **גניבה בידי עובד**, לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

1. על פי כתב האישום המתוקן, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, בין חודש יולי 2018 לחודש פברואר 2019 עבדה הנאשמת בסניף הדואר ב"אינטל" קריית גת (להלן: "הסניף"), כאשר מעסיקה הוא ע"ת 4 לכתב האישום. הנאשמת נקלעה בזמן זה לקשיים כלכליים.

במהלך עבודתה בסניף, בחודשים דצמבר 2018 ועד ינואר 2019, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, נטלה הנאשמת, בדרכים שונות אשר בחלקן אינן ידועות למאשימה, סכום כולל של ₪ 55,787 והשתמשה בכסף לכיסוי חובותיה.

בין היתר גנבה הנאשמת כמפורט להלן:

א. בתאריך 13.12.18, העבירה הנאשמת סכום של ₪ 4,700 מחשבון הסניף לחברת "איילון" לכיסוי חוב אישי שלה, ולא הכניסה כסף מזומן לקופה תמורת העברה זו.

ב. בתאריך 10.01.19, העבירה הנאשמת סכום של ₪ 4,542.53 באמצעות "מזומן בזמן" לעסאלה עידא על מנת לכסות חוב אישי שלה ולא הכניסה כסף מזומן לקופה תמורת העברה זו.

ג. במהלך החודשים דצמבר 2018 וינואר 2019, שילמה הנאשמת שני חובות אישיים שלה לחברת החשמל בסכום כולל של 10,000 ש"ח מכספי הסניף ולא הכניסה כסף מזומן לקופה תמורת העברות

אלה.

ד. במהלך חודש ינואר 2019 שילמה הנאשמת לחברת "איילון" חוב אישי שלה בסכום של 5,000 ₪ ולא הכניסה כסף מזומן לקופה תמורת העברה זו.

ה. במהלך חודש ינואר 2019 נטלה כסף מזומן מהקופה בסך של 4,500 ₪.

הגניבה התגלתה בעקבות ביקורת כספים שהתקיימה בתאריך 04.02.19.

לאחר גילוי הגניבה, החזירה הנאשמת 4,000 ש"ח לידי מבקר הדואר ובהמשך שילמה את יתרת הכספים למעסיקה הישיר, ע"ת 4 (סה"כ הוחזר מלוא הסכום - 55,787 ₪).

1. ב"כ הנאשמת, עתרה לקבל תסקיר שירות המבחן לעניין העונש, אשר יבחן בין היתר את שאלת הרשעתה. המאשימה לא התנגדה, תוך הדגשה כי המאשימה אינה כפופה להמלצות התסקיר.

תסקירי שירות המבחן:

1. בתסקיר אשר הוגשו ביום **10.1.21**, נסקרו קורות חייה של הנאשמת. צוין כי הנאשמת בת 44, נשואה ואם לארבעה ילדים. לאחרונה שבה לעבוד כמטפלת בגן ילדים לאחר תקופת אבטלה ארוכה. הנאשמת עלתה מרומניה לארץ בהיותה ילדה, בעלת 12 שנות לימוד ותעודת בגרות חלקית שירתה שירות צבאי מלא כמש"קית רישום. למדה בבגרותה חשבונאות וקוסמטיקה. הנאשמת עבדה בעבודות שונות במהלך השנים, בין היתר הייתה בעלת חנות לחומרי ציפורניים ועסק למכירת מוצרי אפייה. לאחר מכן עבדה בדואר כתשעה חודשים. צוין כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

ביחס לעבירה הנוכחית, הנאשמת מודה בעובדות כתב האישום ומבטאת אחריות חלקית על מעשיה. הנאשמת סיפרה, כי ביצעה את העבירה על-רקע היקלעותה לחובות שצברה מהעסק למוצרי אפייה אותו סגרה. הנאשמת תיארה את מערכת היחסים עם בעלה ואת התנהלותם הכלכלית הנפרדת לאורך השנים. מסרה, כי התנהלה בתחום זה תוך הסתרת מידע מבעלה. לדבריה הייתה בטוחה בכך שתצליח להסדיר את החובות ולא שיתפה בכך את בעלה או מי מסביבתה הקרובה. כמו כן הנאשמת הוסיפה, כי חוותה לחצים רבים שהופעלו עליה מצד הנושים, ובעקבות כך גברו עוצמות החרדה והלחץ שחשה. הנאשמת הגישה בקשה לקבלת הלוואה בכוונה להחזיר באמצעותה את הסכומים שנלקחו. הבקשה נדחתה ומשכך מספרת הנאשמת כי הגיעה לעבודתה בחרדה גדולה בידיעה כי מועד הביקורת יגיע.

הנאשמת הביעה חרטה והתנצלות על מעשיה, ותיארה את תחושת הבושה שאפפה אותה מאז ביצוע העבירה. הנאשמת סיפרה, כי הסתגרה בביתה לתקופה ממושכת וכי היא מצרה על כך שפגעה באמון של מעסיקה, עמיתיה לעבודה וסביבתה.

בהערכת הסיכוי לשיקום וביחס לגורמי הסיכון, שירות המבחן התרשם כי הנאשמת ניהלה אורח חיים יציב ונורמטיבי תוך תפקוד תעסוקתי יציב עד ביצוע העבירה. לצד זאת, התקבל הרושם כי הנאשמת משתמשת

עמוד 2

בדפוסי התנהגות של הסתרה, ייתכן כדרך להגן על עצמה ומתקשה להתייחס בכנות להתנהלות זו. שירות המבחן אף ציין כי דפוסים אלו אף הקשו עליהם בגיבוש הערכה מלאה אודות הנאשמת.

שירות המבחן העריך כי קיימת נזקקות טיפולית בעניינה של הנאשמת. הנאשמת הביעה רצון להשתלב בטיפול ולאור האמור שירות המבחן עתר לדחיית הדיון בעניינה של הנאשמת בשלושה חודשים ולאחר מכן יוגש תסקיר משלים.

1. ביום **8.4.21** נתבקשה דחייה נוספת של הדיון בשל סגירת קבוצות הטיפול בהתאם לסגרים שהוטלו ומגיפת ה"קורונה". בית המשפט נעתר לבקשה זו.

2. ביום **4.7.21**, הוגש עדכון נוסף מטעם שירות המבחן לפיו, נמסר כי רק בחודש יולי נפתחה לבסוף הקבוצה הטיפולית הרלוונטית לנאשמת, אשר הביעה לאורך כל תקופת הדחייה נכונות לטיפול, ואף בזמן זה שבה לעבודה, ומשכך התבקשה דחייה נוספת בת שלושה חודשים.

1. ביום **17.11.21** התקבל עדכון נוסף מטעם שירות המבחן, לפיו הנאשמת הגיעה למפגש הראשון בקבוצה הטיפולית, אך במהלך הפגישה, התגלה כי לנאשמת היכרות מוקדמת עם אחת ממשתתפות הקבוצה. נמסר, כי כדי לא לפגוע בטיפול של הנאשמת ושל המשתתפת האחרת הוחלט, כי הנאשמת תפנה לקופת החולים ותטופל באמצעותם בטיפול רגשי. שירות המבחן ציין, כי לנאשמת לקח זמן רב לפנות באופן עצמאי לקופת החולים ולקדם השתלבות בטיפול. בהמשך, ציינה הנאשמת כי אמה חלתה והיא בשלב זה אינה פנויה להשתלב בטיפול, כן הביעה רצון לשוב לטיפול לאחר שאמה תנותח. שירות המבחן עתר לדחייה נוספת של 3 חודשים ומסר כי לאחר שתשוב לטיפול, יועבר לבית המשפט תסקיר סופי עם המלצה לעניין העונש וההרשעה. בית המשפט נעתר לבקשה זו.

1. בתסקיר המשלים מיום **1.3.22**, שירות המבחן מסר כי בתקופת הדחייה הקשר מול הנאשמת נמשך. כן נמסר כי נקבע לנאשמת פגישת אבחון ראשונית בעמותה מטפלת, ובסיום הפגישה נמסר לה כי היא תוכנס לרשימת המתנה עד לשיבוצה למטפל ספציפי. כן נמסר כי ככל שטיפול זה יתעכב, שירות המבחן ישלבה בטיפול CBT פרטני. צוין, כי טיפול זה ישלים את האפיק השיקומי לו נדרשת הנאשמת.

לעניין העונש, שירות המבחן המליץ על הטלת צו מבחן למשך שנה, והטלת צו של"צ בהיקף של 180 שעות.

לעניין שאלת ההרשעה, שירות המבחן מצא כי לאור המאפיינים הנורמטיביים של הנאשמת, עיסוקה בשנים האחרונות כמטפלת בגני ילדים ועל-מנת שלא לצמצם את אפשרויות התעסוקה העתידיות של הנאשמת הומלץ לבטל את הרשעתה בדיון וזאת בכפוף להטלת צו מבחן ושל"צ.

עדויות וראיות לעונש:

1. לדיון הטיעונים לעונש התייצב **מעסיקה לשעבר של הנאשמת, ע"ת 4, מר יניב פדלון**, אשר

הקריא מכתב אשר הוגש לבית המשפט. כן מסר כי בזמן שהנאשמת עבדה תחתיו הוא התרשם כי היא עובדת אמינה ויעילה ומבין כי העבירה בוצעה על-ידה מתוך לחץ גדול שחשה בעקבות הנסיבות, בהן חוסר תמיכה מהבית ולחצים אשר הופעלו עליה מצד נושים אשר לא אפשרו לה מרחב פעילות באופן נורמטיבי. עוד המעסיק ציין כי הוא מוחל לנאשמת ומעיד כי אם הנאשמת הייתה פונה אליו בדרכים מקובלות ומציגה בפניו את הקושי הוא היה מושיט יד לעזרה. המעסיק ציין, כי הוא מבין שהנאשמת מעדה, אך לאור הנסיבות סבר שיש לעזור לה לקום מאותה המעידה.

טענות הצדדים לעונש:

1. **ב"כ המאשימה** בטיעוניה ביקשה להתייחס לחומרת העבירה, והפנתה לערכים המוגנים שנפגעו ולכך שעבירת הגניבה בוצעה תוך ניצול האמון שנתן מעבידה של הנאשמת בה.

נטען, כי במקרים דומים ב"כ המאשימה עותרת לעונשים כבדים אך בהתחשב בכך שהנאשמת נעדרת עבר פלילי, החזירה את כלל הכספים שנטלה ממעסיקה ולאור המלצת שירות המבחן המאשימה עותרת להטיל על הנאשמת של"צ יחד עם צו מבחן, מאסר על תנאי וקנס.

בשאלת אי הרשעת הנאשמת, המאשימה מתנגדת לביטול ההרשעה. נטען, כי חברה המפעילה את ההליך הפלילי ככלי שיווני ואפקטיבי תתקשה להשלים עם גישה אשר פוטרת נאשמים מהרשעה, במיוחד כשהיא בוצעה כנגד מעביד. נטען, כי יש להרשיע את הנאשמת על-אף השלכות הפגיעה הצפויות. עוד צוין כי יש אינטרס ציבורי להרשיעה וכי קיימת זכות למעסיקה העתידיים לדעת על המעשה שביצעה הנאשמת ולבחור אם להעסיקה או לאו.

1. **ב"כ הנאשמת** טענה טיעוניה בעל-פה בהרחבה יתרה, גם בעניינים שאינם שנויים במחלוקת ולגבי הרכיבים להם המאשימה מסכימה. זאת, במקביל להגשת מסמך רחב היקף. בנוסף, הוגש, כאמור, מכתב מאת ע"ת 4 ומסמכים נוספים לתמיכה בטענות, אשר הובאו גם במסגרת תסקיר שירות המבחן ושהמאשימה לא חלקה עליהן [נ/1-נ/6]. בנוסף, הוגשו אסמכתאות לתמיכה בטענות ההגנה.

תמצית טיעון ההגנה הוא, כי לאור שיקולי השיקום המפורטים בתסקיר, לקיחת האחריות והבעת החרטה יש לקבל את המלצת שירות המבחן.

נטען, כי הנסיבות העומדות ברקע לביצוע העבירה רלוונטיות גם לבחינת שאלת ביטול ההרשעה על פי ההלכה הנוהגת. נטען, כי במקרה זה הוכח קיומו של נזק קונקרטי ובפרט לאור המסמך [נ/4] שנכתב על ידי המעסיק הנוכחי של הנאשמת, ולפיו הרשעתה עלולה לגרום לפטוריה. במכתב צוין בין היתר, כי לאחר שהנאשמת החלה לעבוד כמטפלת לגיל הרך, אגף הפיקוח על המעונות פנה למעסיקה וביקש לפטור לנזכר הרשעתה, ורק לאחר מאמצים שנעשו הסכימו להחזיר לעבודה עד לקבלת תוצאות ההליך דנן. נטען, כי יש לתת לעניין זה משקל רב, שכן יש לשאלת הרשעתה השפעה ישירה על המשך העסקתה ועל עתידה הפנסיוני.

1. **הנאשמת**, בדבריה האחרונים לבית המשפט, הביעה חרטה והתנצלות על המעשה, גם כלפי

מעסיקה. צינה כי ברצונה לשוב לחיות חיים נורמטיביים, לשקם את תאה המשפחתי ולהמשיך בתעסוקה מבלי שתירשם לחובתה עבירה פלילית שעלולה להוות מכשול עבורה.

דין והכרעה

1. כאמור לעיל, המאשימה מסכימה במקרה זה להטיל על הנאשמת ענישה שיקומית כמפורט בתסקיר שירות המבחן, בצירוף מאסר על תנאי וקנס. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלת ביטול ההרשעה (וכפועל יוצא מכך, רכיבי הענישה הנוספים אותן מנוע בית המשפט מלהטיל במקרה של ביטול ההרשעה).

2. ידוע הכלל, כי מי שנקבע בעניינו שביצע עבירה יורשע בה. היוצא מן הכלל הוא ביטול ההרשעה:

"הכלל הוא שאם נמצא שנאשם עבר עבירה, יש למצות את ההליך הפלילי עמו בדרך של הרשעה וענישה. החריג לכלל זה, שיופעל במקרים נדירים בלבד, הוא הימנעות מהרשעה" (רע"פ 3852/14 ורשואר נ' מדינת ישראל (18.8.14), פסקה 11).

בית המשפט העליון חוזר ומדגיש, כי על מנת להביא לביטול הרשעה יש להראות כי מתקיימים שני התנאים המצטברים אשר נקבעו **בהלכת כתב** (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** (21.8.97)):

"...המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי דופן, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה...

הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

בע"פ 8528/12 **ציפורה נ' מדינת ישראל** (03.03.2013), פסקה 9 הבהיר בית המשפט העליון:

"הנה כי כן, על בית המשפט לבחון, בראש ובראשונה, את השאלה האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. בשלב השני, יש להידרש לשאלה, האם עצם ההרשעה עלול לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם..."

1. לא בנקל יקבע בית המשפט, כי עבירת מרמה, בייחוד כזו של גניבה ממעסיק, אשר נושאת עמה יסוד קשה של הפרת אמון, בנוסף על הפגיעה בקניינו של הבעלים. ראו בעניין זה רע"פ 407/09 **יאיר נ' מדינת ישראל** (מיום 5.3.2009):

"בעבירות בהן הורשעה המבקשת נודעת חשיבות רבה לביסוס הרתעה, באשר הן קלות באופן יחסי לביצוע, עקב ניצול יחסי האמון עליהן מושתתת מערכת היחסים בין עובד למעבידו. כמו כן, עבירות אלו פוגעות לא רק במעביד המסוים שנפל קורבן לגניבה בידי עובדו, אלא ביחסי עובד-מעביד בכלל".

1. בית המשפט המחוזי דן לאחרונה במסגרת ערעור על פסק דינו של מותב זה בעפ"ג 27326-12-21 בעניין **קזר**. המדובר במקרה שבו הנאשם הגיש במשטרה תלונת שווא על גניבת רכבו, מתוך כוונה להונות את חברת הביטוח (מעשה שבסופו של דבר לא הושלם, שכן הנאשם לא הגיש תביעה לחברת הביטוח). במסגרת פסק הדין שניתן על ידי מותב זה ניתן משקל רב למהות העבירה ולערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממנה. כן נקבע, כי באותו מקרה לא הוכח קיומו של נזק קונקרטי חמור הצפוי להיגרם לנאשם כתוצאה מהותרת הרשעתו על כנה. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור והורה על ביטול ההרשעה. אף שהמקרים שונים, קיימים ביניהם קווי דמיון מהם ניתן וראוי להקיש למקרה שבפניי.

בית המשפט המחוזי קבע, בין היתר:

"ניתן גם בעבירה שכזו להיעזר במקבילית כוחות: ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, כך יידרשו נימוקים אישיים משמעותיים ביותר ומטבע הדברים יקשה על ההגנה להוכיח כי הפגיעה הנובעת מההרשעה אינה מדתית. מנגד, על הקצה השני של המידרג, ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים פחותה, כי אז יקל יותר להניח תשתית להראות כי הפגיעה כתוצאה מההרשעה אינה מדתית ופחות יידרש העושה להצביע על נזקים קונקרטיים ויכול וניתן יהיה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר...".

עוד נקבע:

"עוצמת חומרת העבירה הינה כמובן נקודת המוצא במכלול השיקולים העומדים בפני בית המשפט, אולם יש לבחון קונקרטי, את חלקו של העושה במכלול האירוע, האם מדובר במעידה חד פעמית או במאפיין התנהגותי וכן יש לבחון גם את התנהגותו של העושה לאחר האירוע ובכלל זה אופן נטילת האחריות ולא פעם גם שיקולי חרטה לניסיונות להקטין את הנזק. אין מדובר כמובן ברשימה סגורה של שיקולים וכל מקרה יהיה לגופו".

1. ראו גם עפ"ג 63872-07-20 **פלוני נ' מדינת ישראל**, של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, שם הורשע נאשם בגניבה ממעביד בסכום של 15,000 ₪, אותו השיב לבעלים. בסופו של דבר, במסגרת הערעור ובהסכמת המאשימה, בוטלה ההרשעה כהמלצת שירות המבחן.

1. בחנתי היטב ובכובד ראש את טיעוני הצדדים, בראי הפסיקה. בסופו של יום מצאתי, כי נקודת האיזון נוטה לזכות ביטול הרשעת הנאשמת.

בבחינת העבירה בה הורשעה הנאשמת, מדובר בעבירה חמורה אותה ביצעה הנאשמת מספר פעמים. המעשים התגלו רק לאחר שנעשתה ביקורת כספים במשרד הדואר.

עם זאת, התרשמות שירות המבחן היא, כי הנאשמת נקלעה למצוקה חריגה לרבות מנושים חיצוניים וקשרה את מעשה המעידה לאותה מצוקה אליה נקלעה. כמו כן, הנאשמת החזירה את סכומי הגניבה למעסיק ופועלת בדברים נורמטיביות לכיסוי חובותיה. מעסיקה של הנאשמת מצא לנכון להעיד לזכותה - בעל פה ובכתב וביקש שלא להחמיר עימה.

נסיבות אלה מאזנות במידת מה את הפגיעה החמורה בערכים המוגנים.

1. בבחינת שיקולי השיקום, ההמלצה לביטול ההרשעה תומכת בשילובה של הנאשמת בהליך טיפולי ובמאמציה להמשיך ולדבוק באורח חיים יצרני ובעבודה סדירה. המסמך נ/4 תומך היטב בטענה לגבי נזק הצפוי להיגרם לנאשמת כתוצאה מהותרת ההרשעה על כנה.

1. בנסיבות אלה המסקנה המתבקשת היא, כי בהותרת ההרשעה על כנה עלול להיווצר פער גדול בין עוצמת הפגיעה בשיקומה של הנאשמת ובין התועלת לאינטרס הציבורי כתוצאה מהרשעה זו ועל כן יש לקבל את המלצת שירות המבחן.

סוף דבר:

1. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל אני מורה על ביטול הרשעתה של הנאשמת. בנוסף יוטלו על הנאשמת:

א. 180 שעות של"צ במסגרת עמותת "כולנו למען כולנו" בקריית גת בתפקיד סיוע כללי, והכל בפיקוח שירות המבחן.

ב. צו מבחן למשך 12 חודשים.

הובהר לנאשמת, כי אם לא תשתף פעולה עם שירות המבחן, או לא תתמיד בביצוע עבודות השל"צ, ניתן יהיה להפקיע את צו השל"צ וכן את צו המבחן ולהטיל עליה עונש אחר תחתיו.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ז' אייר תשפ"ב, 08 מאי 2022, במעמד הצדדים.

עמוד 7

